

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123117040/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Jørgen havde hende om Livet; de talte ikke men sad og saa ud i Stuen og vendte sig en Gang imellem mod hinanden og trykkede hinandens Hænder.

Saa kyssede Jørgen hende.

Og efter Kysset trak han hende tættere ind til sig. Og kyssede hende igen, og trak hende halvt op paa sit Skød, og havde tilsidst ikke sine Læber fra hendes. Mørket laa over Stuen. Han lige følte dette Mørke som noget dulmende blødt om alle hans Sanser. Og han havde aabne Øjne, mens han kyssede.

Saa hørte han Forældrene ude i Entreen.

— Emma! hviskede han og rettede sig.

De fór skræmte op og gav sig til at gaa frem og tilbage. Hans Øjne brændte, og han var hed i Kinderne.

Faderen kom først ind.

— Hvad, holder I Mørke? Det vil jeg ikke ha'! sagde han lidt haardt.

— Saa kan vi jo tænde, foreslog Jørgen.

— Ja tænd straks.

Emma gik ud i Entreen til Moderen.

Jørgen tændte; men Lyset skar ham stærkt i Øjnene. Emma kom ind igen med Moderen.

Og de blev ikke et Øjeblik ene den hele Aften. —

De var gaaet i Seng, de andre. Jørgen laa inde paa sit Værelse og søgte at faa Gang i Tankerne. Han vilde tænke. Paa hvad, vidste han ikke. Tænke. Tænke paa noget, der løb fort i lige Linje, uden Sidespring og Hvil under Vejs. Tænke sig frem gennem noget; gaa fra Aarsag til Følger og nye Følger, bare gaa sindigt og støt og intet fare forbi. Tænke sit vege Legem stift og stramt. Tænke som en Stenhugger hugger.

Og han fik sine Tanker drevet frem; men alle Veje var dem spærrede; paa alle Veje stod Emma og fangede dem ind. Og han mægtede ikke at faa dem videre.